

STUDENTEN WEEKBLAD

7de JAARGANG.

N°. 3.

REDACTEUREN: D. A. DE FREMERY, N. G. KAM,
D. M. G. KOCH, J. L. A. LEDEBOER, M. J. GRANPRÉ
MOLIÈRE, J. H. TELDEERS, R. VER LOREN VAN THEMAAT.

DONDERDAG
20 OCT. 1904.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

J. WALTMAN JR.
UITGEVER • DELFT

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen. Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

Eerstvolgende REDACTIE-VERGADERING ten huize van den heer N. G. KAM, Koornmarkt 72, op Dinsdag 23 October, des middags om 4 uur.

POLYTECHNISCHE SCHOOL.

Een nieuwe Ingenieursvereniging.

Enige maanden geleden werd op initiatief van een negental ingenieurs opgericht de „Sociaal-Technische Vereeniging van Demokratische Ingenieurs en Architecten”. Daar het feit dezer oprichting ook voor de a.s. ingenieurs van belang is, willen wij in 't kort de lezers van dit Weekblad met de grondslagen dezer jonge organisatie bekend maken.

Haar naam is eenigszins lang, doch heeft dit voordeel, dat zoowel de richting, waarin de vereeniging wil werkzaam zijn, als het terrein, waarop zij zich voornamelijk zal bewegen, daarin duidelijk uitgedrukt zijn. Op sociaal-technisch gebied zal zij in de eerste plaats hare werkzaamheden zoeken, dus trachten mede te werken tot de oplossing van die sociale vraagstukken, welke met de techniek min of meer verband houden. Daarbij wil zij bevorderen den groei der maatschappij in democratischen zin en zoekt haar leden dus alleen onder de democratische technici.

Dus: ijveren voor staats-exploitatie van spoorwegen, voor exploitatie door de gemeenten van alle bedrijven, die daarvoor in aanmerking komen, ten einde de volkswelvaart te bevorderen; actie voor verbetering en uitbreiding der sociale wetgeving; strijd tegen beroepsziekten; het uitdenken van middelen tot 't voorkomen van ongevallen; medewerken tot den bouw van goede arbeiderswoningen, tot het oprichten van sanatoria. Ziedaar enkele punten, die liggen in de lijn van het streven der vereeniging.

Naast deze actie op sociaal gebied wil de Vereeniging echter ook, waar noodig, optreden als ingenieurs-vakvereniging, dus opkomen voor de belangen van de ingenieurs in 't algemeen en van de leden in 't bijzonder. Immers, 't ligt voor de hand, waar getracht wordt een aaneensluiting tot stand te brengen van de gelijkgezinde elementen uit de ingenieurswereld, die organisatie, wanneer dit nodig mocht blijken, tevens dienstbaar te maken aan doeleinden, die meer de onmiddellijke belangen der leden raken.

Tot de meer algemeene ingenieursbelangen, waarop de Vereeniging haar aandacht zal hebben te vestigen, behoort natuurlijk in de eerste plaats ook de ingenieursopleiding. Waar 't betreft 't sociale element bij die studie beter tot z'n recht te doen komen (wij denken hier b.v. aan de sociale hygiëne en de staathuishoudkunde), zal zoowel het ingenieursbelang in engeren zin, als het algemeen sociaal belang, dat betrokken is bij het aan de ingenieurs geven van een brederen kijk op het maatschappelijk leven, gebaat kunnen worden.

Reeds heeft de vereeniging met haar werkzaamheden een aanvang gemaakt, voor zoover een aanvankelijk vrij klein aantal leden en dus beperkte financiën haar dat veroorloven. Op de constituerende vergadering werden 'n tweetal commissiën benoemd teneinde eenige onderwerpen van zeer actueel belang in studie te nemen; met 't bijeenbrengen van werken voor de bibliotheek werd begonnen; in een leesportefeuille zullen de belangrijkste werken op sociaal-technisch gebied circuleeren; voorts hoopt 't bestuur een reeks openbare vergaderingen te beleggen, waarin bekende

sprekers voor het doel der vereeniging belangrijke onderwerpen zullen behandelen. Ook te Delft zullen dergelijke lezingen worden gehouden, den eersten keer op 8 Nov. a.s., wanneer Prof. Mr. M. W. F. Treub zal spreken over „Staatsexploitatie van Spoorwegen”.

Sedert jaren is onder de studenten te Delft een vrij belangrijk aantal, dat belangstelt in sociale aangelegenheden. Ten einde de ouderen onder hen, degenen bij wie deze belangstelling heeft geleid tot een gevestigde meening op sociaal en politiek terrein in staat te stellen om, voor zooverre zij met 't doel der Vereeniging sympathiseeren, reeds thans toe te treden, is in de Statuten bepaald, dat buitengewoon lid kunnen worden zij die aan de Pol. School (of daarmee gelijk te stellen inrichting) zich bekwamen voor ingenieur of architect. Zij die zich daartoe aan de ballotage wenschen te onderwerpen, moeten ingevolge het Huish. Reglement door twee gewone leden aan het bestuur worden voorgedragen.

De financieele verplichtingen zullen geen bezwaar voor de toetreding behoeven te zijn. De buitengewone leden betalen, behalve een entree van f2,50, een minimum contributie van f5.— in twee termijnen. (De contributie der gewone leden is geregeld naar 't billijk en democratisch beginsel: betalen naar draagkracht, zoodat hunne bijdrage gelijken tred houdt met hun inkomen.)

Ongetwijfeld zal blijken, dat niet te vergeefs de gelegenheid tot toetreding voor hen, die binnenkort ingenieur zullen worden, is geschapen. De achtereenvolgens in Delft verschenen Studenten-bladen, eerst de „Stemmen”, toen „In den Nevel” en thans sedert een vijftal jaren 't Studenten Weekblad hebben doen zien hoe de verhoogde belangstelling in zaken, die buiten den gezichtskring van den traditioneelen fuifstudent liggen, de oorsprong is geweest van 't ontstaan van een krachtige democratische strooming in de studentenwereld. En vergissen wij ons niet, dan zijn daar ook thans nog mannen van ernstig besef en democratische gezindheid te vinden.

't Is daarom dat wij de Redactie verzochten 't bovenstaande in haar blad op te nemen.

P. BAKKER SCHUT, C. I.

Leeghwater.

Over een bijzonder eenvoudige questie in den stillen boezem van dit gezelschap gerezen, is zoolang gesproken en zooveel gezegd, wat met het wezen der zaak niets te maken heeft, dat het mij wenschelijk lijkt de oorzaak dezer beroering na te gaan. Te meer nu door het heftige ongemotiveerd roeren, onaangename gassen opgeboreld zijn, die de atmosfeer voor een kalme gedachtenwisseling bederven.

Wat is er gebeurd? Er is op een datum een maand later dan de wet hiertoe voorschrijft, een nieuw bestuur gekozen. Het gevolg was dat de meeste leden hiervan eerst bij hun terugkeer in Delft iets vernamen, de verkiezing toch vond plaats in 't einde van Juni toen niemand meer hier was.

Reden genoeg voor sommige leden om tegen deze verkiezing te protesteeren.

Hoeveel te meer dan niet, wanneer bovendien een der

gekozenen niet naar hun zin is, en zij, waren zij er toe in de gelegenheid geweest zeker een anderen candidaat gesteld hadden, daargelaten het feit dat het gezelschap zoowel voor corpsleden als niet-corpsleden open is, en het dus gewenscht is, dat ook deze een hunner in het bestuur zien. (Een oud-corpslid kan m. i. niet in dit geval met bonds- of niet-corpsleden, gelijkgesteld worden). Hierdoor kreeg het protest een persoonlijk karakter, ik kan me moeilijk een verkiezing denken die hiervan vrij is.

De leden hadden dus de keuze: of zich een bestuur in de handen laten stoppen dat hun niet beviel, of de gekozenen op het onwettige van hun bestaan te wijzen, waarvan niet zij, maar het oude bestuur de schuld droegen, zooals ook erkend was.

Dat het protest ingediend werd, nadat het bestuur als zoodanig reeds opgetreden is, is jammer, te begrijpen echter wanneer men nagaat dat hierover van gedachten gewisseld moet worden.

Naar aanleiding van het protest zien we een buitengewone vergadering bijeengeroepen door een onecht bestuur, om over de echtheid te spreken.

Na veel discussie verdwijnt het pseudo-bestuur van het tooneel om als stemcommissie en leider der vergadering te blijven zetelen.

Eerst nu echter komt het persoonlijk-element op de proppen, als gummi-ploertendoeder om de voor goede woorden niet vatbare menigte mee te bestrijden.

Want, het bestuur dreigt, alleen dan weer te zullen besturen, als het dezelfde formatie krijgt, die het na de onwettige verkiezing had. Dit lijkt flink, maar wat blijft hiervan over als we nagaan, dat een bestuur niet gekozen wordt om de combinatie, maar omdat het de geschikste personen om Leeghwater's belangen te behartigen in zich vereenigt.

Blijkt dat de leden van het gezelschap zich niet kunnen vereenigen met de benoeming van een dezer, en het bestuur van zijn kant niet buiten dat eene lid kan, dan schijnt het dus dat huns inziens alleen deze ééne en ondeelbare combinatie voor Leeghwater geschikt is, wat wel niemand zal volhouden bij kalme beschouwing.

Nog minder nu drie der vier bestuurderen onmiddellijk herkozen werden, waaruit wel blijkt, dat in ieder geval de leden hun gezelschap volkomen toevertrouwd oordeelen aan deze heeren, die zoowel door de helft die een onwettige verkiezing voorstaat, als door de helft die een wettige prefereert, gekozen zijn.

Mij dunkt zelden moet een bestuur zich zoo de vertegenwoordiger der geheele vereeniging gevoeld hebben.

Dat het veranderen van bestuur kleine pijnlijkheden meebrengt, dat de protesteerenden niet-corpsleden waren, en de onwettige corpsleden, dat het bestuur in de algemeene agitatie te overijld het beginsel der homogeniteit beleed, dit alles heeft de discussie op dwaalwegen gebracht en is 'n geldig excuus voor de vele holle woorden die dien avond geuit zijn.

Waar de onwettigheid en de belofte op beterschap dien avond uitgesproken zijn, blijft ons niet anders als af te wachten of het gewraakte bestuurslid werkelijk de keuze der vereeniging op zich ziet neerdalen, het bestuur noch de leden hebben zich dan te verwijten een onwettigheid geduld te hebben.

Ik kan me niet denken dat het huidige bestuur zich tot aftreden genoopt zou voelen, om te voldoen aan een uitspraak gedaan in een vergadering waar de gemoederen dermate opgewonden waren, dat het bestuur zijn zetel als zondaarsbank is gaan voelen, terwijl toch het gezelschap niet anders verlangt dan dat dit bestuur, eens op losse schroeven, nu een op pooten blijkt te zijn, en dat het in de glorie van zijn wettigheid zal bijdragen tot den bloei van Leeghwater.

S. v. H.

STUDENTENWERELD.

Corps en Bond.

De laatste weken is de verhouding tusschen deze twee groote Studentenvereeningen nog al eens ter sprake gekomen en het onderwerp is ook zeker ten volle waard, van alle zijden gezien te worden. In de twee laatste nummers vonden wij eerst een artikel van bondslid R. over den groentijd en daarna van V., eveneens lid van den D. S. B., onder het hoofd: De verhouding van Corps en Bond.

Beide zijn natuurlijk voorstanders van afschaffing van den groentijd. Nu kan ik mij zeer goed indenken in iemand, die, zonder verder veel van dien tijd af te weten, den indruk heeft, dat afschaffing ervan gewenscht is. Maar wanneer iemand, die in den Bond eene zekere positie inneemt, in een blad instellingen bespreekt, die een zoo groot Corpsbelang vormen, dan had ik meenen te mogen verwachten, dat hij de moeilijkheid van zijne positie zou inzien. Bestrijding van Corpsinstellingen toch zou men kunnen opvatten als het maken van propaganda voor den Bond door het Corps af te breken. Zoodra meer ten nadeele van het Corps gezegd wordt dan men kan verantwoord krijgen dit het karakter van onwaardige bestrijding van een mededinger. Dit gevaar, meende ik, zou de hoofdmannen van den Bond dubbel voorzichtig maken bij het bespreken van Corps-toestanden en hen weerhouden eene opinie uit te spreken zonder voor zichzelf de zekerheid te hebben, die meening gevormd te hebben na een nauwkeurig overwegen van voor- en nadeel. En wat blijkt nu? Dat de heer R. zijne inlichtingen over den groentijd o. m. heeft geput uit de brochure van „een Hoogleraar"! Hij heeft het verder niet de moeite waard gevonden ook van het Delftsche verweerschrift kennis te nemen, dat was voor het vormen van een onpartijdig oordeel z. i. zeker overbodig!

Maar er is meer. In „het Volk" van 6 October lezen wij o. a.:

..... de groenen, jongens van even 18 jaar dikwijls, worden door de oudere studenten aan het gevaar van besmetting blootgesteld, waardoor zij levenslang ongelukkig kunnen zijn, n. l. door hen te drijven bordeelen te bezoeken.

Het bleek mij nu, bij een enigszins nader onderzoek, dat de correspondent van „het Volk" deze mededeeling had vernomen uit den mond van den heer R. Toen hij later wist, dat hij zich vergist had (het misverstand scheen ontstaan door het verhuizen van den groen K.), ried hij den correspondent af, het bericht te herroepen omdat zoiets toch wel eens zou zijn gebeurd. Hierover geïnterpelleerd, zeide hij, dat hij het wel meer gehoord had (zegsman onbekend) en, dat het toch ook in de brochure „Groenloopen" stond!

Zoo schaamt zich dus een op den voorgrond tredend Bondslid niet, om op grond van een los kletspraatje en een anonyme brochure, handelend over toestanden van dertig jaar terug in andere academiesteden, deze afgrijpselijke beschuldiging op het Corps te laten rusten.

Men zal dit beneden alle kritiek, infaam vinden, maar ik wijt het slechts aan eene uiterst laakbare achteloosheid, en wel omdat, als R. het tegen het Corps had willen uitspelen, hij het niet in „Het Volk" zou hebben gedaan en in de tweede plaats omdat hij het treurige in zijn optreden volmondig heeft toegegeven en in „Het Volk" een ingezonden stuk geplaatst, waarbij de beschuldiging wordt ingetrokken. Maar een dergelijk onverantwoordelijk optreden van een bondsautoriteit blijft onverklaarbaar, en is zeker allerminst geschikt om de wederzijdsche waardeering groter te doen worden.

De argumenten van R. in zake den groentijd zullen door de F. bestreden worden; het was dan ook niet mijn plan wederom eene verdediging van den groentijd te geven, mijne opvattingen daarover zullen dengenen, die er belang in stellen, wel bekend zijn.

Hooger dan het stuk van R., stel ik het opstel van den heer V. Deze toch laat zich kennen als iemand, die de Studentenbelangen objectief beziet en zich niet door Bonds-liefde of Corpshaat laat leiden bij het vormen van een oordeel over het vraagstuk: „Corps of Bond?" Maar al heb ik dus eene zekere waardeering voor zijn stuk, ik kan er volstrekt niet mee medegaan.

Wanneer wij eenen almanak opslaan van een veertig jaar terug, dan zien wij, dat een student-niet-corpslid toen eene hooge uitzondering was, terwijl heden ten dage een vrij aanzienlijk percentage der studeerenden geen lid van het Corps meer zijn. Waaraan dat te wijten? Bondsleden zeggen: Aan het Corps, dat niet met zijnen tijd is medegegaan, dat instellingen handhaaft, die verouderd zijn. Nu hangt het er van af wat men noemt „met den tijd medegaan". Eene vereeniging behoort te voldoen aan de eischen, die de tijdsomstandigheden stellen aan eene vereeniging van haar doel. Een voetbalclub zal zich ten doel kunnen stellen: 1°. beoefening van het voetbalspel en: 2°. bevordering der sport in het algemeen. Als de eerste club met haar tijd medegaat, wil dat zeggen, dat zij steeds zal spelen volgens de nieuwste regels, goalnetten zal gaan gebruiken

zoodra dat mode wordt enz. Maar de tweede club zal slechts met haar tijd medegaan wanneer zij voetbal voor b.v. hockey laat varen zoodra hockey het voetbal gaat verdringen. Beide vereenigingen zijn dan met haar tijd medegegaan, beide beoefenen nu het voetbalspel en toch loopen zij over b.v. 20 jaar ver uiteen. Hoe dat komt? Omdat zij een ander doel voor oogen hebben al doen zij voor het oogblik precies hetzelfde.

Nu overgebracht op het Corps.

Het oorspronkelijk Corps omvatte vrijwel alle studeerenden. Iedereen zal het er wel over eens zijn, dat dat de beste toestand is. Tegenwoordig staat een groot aantal er buiten. Moeten wij nu zeggen: het Corps behoort zich aan te passen aan de omstandigheden en zich zoo te wijzigen, dat die allen zich kunnen aansluiten, of is het juist aldus te redeneeren: Het Corps omvat jonge menschen van zekere omstandigheden, zoo wat omgeving, ontwikkeling, familie, als financiën aangaat; en die daaraan eene zekere gelijkheid ontleenen, wat betreft hunne eischen op het gebied van omgang en conversatie; waar het element, dat niet aan die voorwaarden voldoet, grooter wordt, is het logisch, dat het aantal niet-corpsleden toeneemt?

Welke van deze twee, beide verdedigbare, opvattingen men huldigt, hangt af van het doel, dat men het Corps toeschrijft.

Alvorens hierop door te gaan even het volgende.

Men tracht vaak de onjuistheid of liever het onpraktische van de tweede opinie aan te toonen door te zeggen: Het aantal diergenen, die buiten uw corps staan neemt toe, op het eind zal het gedwongen zijn die allen in zich op te nemen en zoo zal het afstand moeten doen van veel, waaraan het nog steeds vasthoudt, voornamelijk van den groentijd. Maar dat zou alleen steekhoudend zijn, wanneer het aantal corpsleden verminderde. Dit is niet het geval. In de laatste 5 jaar steeg het aantal ontgroenden van 494 tot 658 of 33%, het aantal bondsleden met 4% (van 109 op 113). De groote vermeerdering ligt dus niet bij die menschen, die het nut van organisatie inzien, al sluiten zij zich niet bij het Corps aan uit groentijds- of geld-overwegingen, maar juist bij diegenen, die eene studentenvereening geheel overbodig achten, of wier financiën hun *alle* vereenigingsleven (ook dat in den Bond) verbieden. Voor het oogenblik ziet het er dan ook niet naar uit of gebrek aan krachten het Corps zal gaan dwingen tot eene koersverandering, en kan dit dan ook vrij kiezen, welke zijne richting zal wezen.

Nu klinkt het in onzen tijd iemand onaangenaam in de ooren wanneer men hem verwijt: gij gaat niet met uwen tijd mede. Maar dat verwijt treft hier het Corps slechts wanneer zijn doel zou zijn: Het vormen van een broederband tusschen aanstaande ingenieurs, tusschen allen, die aan de P. S. studeeren. Openstelling voor dames wordt dan ook een eerste eisch des tijds; ik weet niet of dames bondslid kunnen zijn. Maar is het Corps de vereeniging van jongelui, die het studentenleven in al zijn volheid willen medemaken, wien de omstandigheden het mogelijk maken, lid te zijn van eene sociëteit en van verschillende vereenigingen, dan kan men volstrekt niet zeggen, dat het Corps niet met zijn tijd medegaat, slechts, dat het soort der studenten zich zoo wijzigt, dat het aantal diergenen, die niet in het Corps thuis behooren toeneemt. Het Corps is dan de vereeniging van menschen, die in ongeveer gelijke omstandigheden verkeeren, zijn doel het vestigen en versterken van vriendschapsbanden onder zijne leden, het bevorderen der gezelligheid en het geven van gelegenheid tot ontwikkeling, zoo op geestes- als lichamelijk gebied.

Bij het beantwoorden van de vraag, welke van de twee opvattingen het Corps van zijne taak behoort te hebben, kan men niet bij de geschiedenis te rade gaan. Onder de omstandigheden van veertig jaar geleden kon het Corps beide functiën tegelijk vervullen en deed het dat ook inderdaad. Nu is dat onmogelijk. Een groot deel der ingeschrevenen is eenvoudig niet geschikt voor het lidmaatschap van zulk eene vereeniging, hetzij men de oorzaak dan moet zoeken bij de financiën of bij gebrek aan belangstelling of bij het thuishooren in andere kringen. Het Corps als gezelligheidsvereening *kan* dus niet allen omvatten, en het is m. i. zeer de vraag of het zelfs wenschelijk zoude zijn. En wil men het Corps als vertegenwoordiger van de belangen, die wél aan alle ingeschrevenen gemeen zijn, dan wordt het daarmede eene vereeniging tot behartiging der studiebelangen in uitgebreiden zin. Zulk eene vereeniging heeft ook haar nut, maar staat geheel naast en buiten de andere functies van het Corps. Daarom verliest men niets

bij de scheiding van beide: De Commissie voor de Studiebelangen met de vakvereenigingen voor de algemeene belangen der ingeschrevenen, het Corps ter voldoening in de behoeften aan gezelligen, ontwikkelenden omgang van diegenen, die daarvoor in aanmerking komen.

Eene vereeniging van Corps en Bond waarin dan tevens de nihilisten zouden worden opgenomen zou nooit meer kunnen zijn dan eene vereeniging in naam. Ieder zou zich lid van het D.S.C. kunnen noemen, maar in dat vergrootte corps zouden in hoofdzaak dezelfde grenzen blijven bestaan, die wij nu waarnemen.

De geschiedenis van de Amsterdamsche fusie is voldoende bekend, en, naar ik meen, vindt men in dit nummer er het een en ander over in de F's artikel. De vereeniging is er daar vrijwel uitsluitend een in naam geweest, behalve dan de bepaling, dat de fusionisten zelf zonder groentijd ook lid der vereenigingen konden worden. Voor de later aankomenden was het doorloopen van het novitiat dan verplicht, wilden zij als leden tot de Corpsvereenigingen kunnen toetreden. De eenigen, die van deze fusie eenig voordeel hebben getrokken zijn diegenen, die toen ter tijde plotseling in het Corps overgingen.

De fusionisten hebben dan ook in het minst niet hunne beginselen doen zeventien, slechts door hunne overmacht zich zelf vrijstelling van groentijd weten te bezorgen, er zich niet om bekommerend of later aankomenden van hunne opvattingen weer door dien groentijd buiten den gezelligheidskring van het A. S. C. zouden worden gesloten. Volkomen beginselloos en zelfzuchtig. Zij zagen er in het minst geen bezwaar in om lid te zijn van eene vereeniging, wier lidmaatschap voor gelijkgezinde jongeren onmogelijk werd gemaakt door eene instelling, die zij principeel verkeerd achtten.

De fusie heeft het wezen der zaak dan ook vrijwel onaangetast gelaten, alleen heeten nu allen „Corpslid”, en het Corpslid van vroeger „gezelligheidslid”.

De geschiedenis van de Utrechtsche Studentenvereenigingen is al evenmin geschikt om het geloof aan de mogelijkheid van één groot Corps te versterken. De brochure van Dr. Wichering: „Beschouwingen over het groenloopen” geeft een goeden kijk op die geschiedenis. In 1885 ging „de Utrechtsche Studenten-Bond”, in het vorige jaar opgericht, over in het Corps onder den indruk van de mogelijkheid, dat de Utrechtsche Universiteit, „broeinest van tweestrijd onder de studenten” zou worden opgeheven, iets waarover in de Kamer werd beraadslaagd. Eene der voorwaarden was de afschaffing van den groentijd. Deze verdween dan ook officieel maar in de praktijk ging alles zijn gewonen gang, m. i. een bewijs hoe onmogelijk afschaffing is. Tien jaar na de samensmelting was alles weer bij het oude en werd opnieuw een Studenten-Bond opgericht.

De ondervinding leert, dat de belangen die het Corps behartigt, niet meer aan alle ingeschrevenen gemeen zijn, en dat dus altijd een zeker aantal der studenten buiten het Corps zal blijven.

Zijn er daaronder enkelen, die uit principiële bezwaren tegen of vrees voor den groentijd geen lid worden, dan is dat jammer vooral voor hen; onder de eerste mannen in ons land, die ieder om hun karakter kan achten, hebben vele den groentijd medegemaakt, zou dan die vernedering zoo groot zijn of een jongen, die er niets van weet, er zich te goed toe achten? Het argument van vrees respecteer ik nog veel minder.

Anderen, en dat zijn er meer, sluiten zich niet aan uit financiële overwegingen, maar verreweg de meesten van deze categorie zullen bij verlaging der corpscontributie toch zich niet de weelde van het lidmaatschap van de kroeg of andere vereenigingen kunnen veroorloven. Bovendien zijn de kosten gebonden aan een minimum, wat toch voor meerderen te hoog zou blijven, al is het zeer zeker wenschelijk, zooveel mogelijk tot dat minimum te naderen.

De Bond nu heeft minder reden van bestaan. Hij is meer eene reproductie op kleiner schaal van het groote Corps. Als algemeene vereeniging van studeerenden-niet-corpsleden is hij allermint aan te merken: Het percentage van ingeschrevenen, dat corpslid is, is veelen veel grooter dan het percentage der niet-corpsleden, dat bondslid is. De Bond heeft dan ook niet ten doel het vormen van een band tusschen alle ingeschrevenen (of anders heeft hij zijn doel geheel gemist) maar juist als het Corps: het samenbrengen van diegenen, wier eischen op het gebied van omgang enz. overeenstemmen. En waar dan in alle opzichten het Corps belangrijker is dan de Bond en de laatste zijne leden grootendeels vindt onder degenen,

die door omstandigheden niet tot het Corps kunnen toetreden, is de Bond eenigszins een tusschending tusschen Corps en nihilisten. Men kan niet heelemaal meedoen en doet het dan half, wat zeer begrijpelijk en goed is. Hierbij moet natuurlijk dadelijk worden opgemerkt, dat al deze beschouwingen slechts doorgaan voor het gemiddelde corpslid, het gemiddeld bondslid, den gemiddelden nihilist, en het toepassen op bepaalde personen natuurlijk tot foutieve conclusies kan leiden.

Dat Corps en Bond naast elkaar bestaan, is dus noodig en goed. Welke moet nu de verhouding zijn? Een officiële erkenning van elkaars bestaan zou misschien te veel bezwaren met zich brengen en van eene officiële verhouding is dan ook vooralsnog geen sprake.

Maar behalve de band, gevormd door het behooren tot dezelfde kringen, dus door Corps- en Bondslidmaatschap, is er wel degelijk een en ander, dat de logische band vormt tusschen alle studeerenden. Gezamenlijk zal men later de Nederlandsche ingenieurswereld vormen, gelijk men nu reeds gezamenlijk de colleges en teekenzalen bezoekt. Het is daarom van het grootste belang, dat hier niet in Delft den grond wordt gelegd voor eene scheuring, die later moeilijk weer weg te werken is. Dat men zijn omgang in verschillend milieu zoekt, is niet kwaad, maar het mag nooit de oorzaak zijn van een soort vijandschap, tusschen menschen, die later dezelfde betrekkingen zullen hebben te vervullen. Alles wat met de studie en de gemeenschappelijke ontwikkeling verband houdt, behoort Corpsleden, Bondsleden en Nihilisten te verbinden: studiebelangen, vakverenigingen en ook het S. W. Iedere uiting van haat of geringschatting is verkeerd en geeft slechts blijk van bekrompenheid.

Een corpslid behoort in te zien, dat het lot hem heeft bevoorreed boven een „knor”, die in karakter zoowel als in kennis, wellicht in alles behalve in geld, zijne meerdere kan zijn. Zich minachtend over minder bevoorrechten uit te laten is toch wel het kleingeestigste, bekrompenste, domste wat men kan doen. Bovendien wordt het prestige van het Corps, door dergelijk optreden van enkele zijner leden ten zeerste geschaad en ik hoop dan ook van harte, dat men het onbenullige ervan zal inzien en het in het vervolg nalaten. Wanneer dan ook van Bondszijde men het zijne zal doen tot verbetering der verhouding, dan zal men kunnen naderen tot den toestand zooals die behoort te zijn:

Corps en Bond, ieder werkend in zijn eigen kring, los van elkander; alle ingeschrevenen zich solidair gevoelend waar het de gemeenschappelijke belangen betreft.

Ts.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

Repliek Groentijd.

Met eenige tegenzin is het, dat ik besloten heb nog eenige ruimte in het S. W. te vragen over deze kwestie. En dat wel in de eerste plaats, omdat er in de afgelopen groote vacantie reeds zoo grondig over de groentijd is gedebatteerd, door middel van verschillende brochures, zoodat nieuwe argumenten aan te halen of nieuwe gezichtspunten te openen, ten einde het debat voor het groote aantal van hen die deze werkjes gelezen hebben ook eenigszins leesbaar te maken, zeer moeilijk is. Maar toch is het noodig, daar de heer R vreemde dingen beweert, en ik zal trachten zeer kort te zijn en maar op enkele dingen ingaan. Daarbij geeft R dan nog blijk van slecht begrijpen waar hij meent dat hij geen buitenstaander is, want dat is hij zeer beslist wel, anders zou hij niet uitgaan van mijn stukje, maar zijn aanval richten op de brochure die verscheen in de groote vacantie, die hij echter blijkbaar in 't geheel niet gelezen heeft, misschien is hij zelfs zoover buitenstaander, dat hij in 't geheel zelfs niet 't bestaan en ontstaan er van weet.

Een eigenaardig standpunt is het dat R inneemt, bewerende dat hij geen buitenstaander is, waar het beoordeelen der groentijd ter sprake komt, terwijl het toch duidelijk genoeg is, dat hij en alle bondsleden en studeerende niet-corpsleden tot de buitenstaanders behooren. Wel zijn zij student, doch evenmin als iedere willekeurig ander kunnen zij de groentijd goed beoordeelen, en wel eenvoudig omdat zij die niet mee gemaakt hebben, omdat ze die niet ondergaan en niet zelf mee ontgroend hebben.

Nog vreemder is het, als men de praktijk niet kent, te willen theoretiseeren.

En juist de Bondsleden moeten zoo oppassen bij het vormen van een oordeel over den groentijd, daar zij juist uit den aard der zaak, zoo buitengewoon ongeschikt zijn om die instelling onpartijdig te beoordeelen. Juist zij willen, onwillekeurig misschien, in alles niets anders dan slechts zien.

En als nu zoo'n buitenstaander over den groentijd aan 't theoretiseeren gaat, dan gebeurt het allicht dat hij daarin de bal wel eens mislaat, eenvoudig omdat hij 't slechts alleen van hooren zeggen kent, terwijl juist de groentijd iets is, waarvan men van alleen hooren zeggen in 't geheel geen begrip krijgen kan. Voor een goed idee daarover moet men de praktijk mee gemaakt hebben. En nog dan kan men vreemde flaters begaan: men spiegele zich aan 't voorbeeld van den „hoogleraar”.

Kan men zich een idee vormen over den oorlog, zonder er de verschrikkingen van zelf mee gemaakt te hebben?

Zeer vreemd vind ik, dat de stelling waar alles om draait, die de grondslag is bij het geheele beschouwen van den groentijd, dat daar zoo weinig over gezegd wordt. Ik bedoel dat, wat meen ik voldoende bewezen is: groentijd is een verschijnsel dat zich overal voordoet, en die stelling is wel degelijk genoemd in mijn vorige stukje, al was dat niet gebouwd als verdediging. R zegt alleen daarvan, dat een vergelijking die ik maakte met vrijmetselaars, hem gezocht en valsch voorkomt. Uit zijn zwijgen daarover maak ik op dat hij toe moet geven, dat ontgroenen een algemeene menschelijke eigenschap is. Maar dan is immers het standpunt van den Bond in deze quaestie onlogisch en tegennatuurlijk.

De heer R. meent de geheele groentijd, met zijn ontzettend samengesteld karakter in één woord samen te kunnen vatten: ontbolstering; en van daar dan ook zijn zin: „toch ontbolstert men raak, rijp of onrijp”. Dat hij hierdoor blijk geeft van niet veel te begrijpen van het wezen van het invitaal is duidelijk. Want het is toch nog al natuurlijk, dat als iemand „rijp” is, er niets meer aan te „ontbolsteren” valt; zoo iets zou dadelijk gemerkt worden zoodra men met een zoodanig persoon in aanmerking komt. Maar daarom zal men toch niet kunnen zeggen dat de groentijd slecht voor hem is, want heel veel zal zoo iemand daarin nog kunnen leeren, door goed zijn oogen open te houden en er mee rond te kijken. Kennismaken met zijn aanstaande mede-corpsleden moet hij toch ook. En wat zal het effect zijn op iemand die „onrijp” is?

Die zal door zijn groentijd ten duidelijkste in zien, dat er nog veel mankeert, en dat hij veelal zich zelf erg overschat had, wat hij niet zou gemerkt hebben, indien hij maar dadelijk gastvrij en met open armen ontvangen was, waardoor hij dus in zeer groot gevaar zou zijn gekomen te struikelen. En daarbij zal hij nu meteen de wegen zien, waardoor hij later het ontbrekende kan aanvullen. Hij zal dus niet direct na afloop van de groentijd „rijp”, zijn, maar hij zal dan weten dat hij 't niet is, en 't kunnen verbeteren.

Ook van de reglementeering begrijpt R. niet veel. Hij ziet er slechts in de verplichte ontgroening, waardoor natuurlijk alles wat hij erover zegt, mis is.

Het beteekent dat het een door het Corps gesanctioneerde instelling is, waardoor dus als er iets verkeerd gebeurt dit een smet op de naam van het Corps is, en dat daardoor de daders onder de Corpswet vallen, en zoo noodig vervolgd kunnen worden. Zonder wetten zou het groenen geheel naar willekeur kunnen geschieden.

Een andere zinsnede, waar tegen ik meen te velde te moeten trekken en die nu zeer onaangenaam heeft aangedaan is: „Hun is het offer te groot. Zij wenschen geen tijd van vernedering (?) te ondergaan om lid te worden van een vereeniging, welke ook de voordeelen aan dat lidmaatschap verbonden mogen zijn.”

O, lafhartigen, egoïsten! Ja als de gebraden duiven je in de mond vliegeu, dan wil je je wel verwaardigen die op te eten, maar zoodra er sprake is van eenige moeite er voor over te hebben, dan is 't mis. Denkt ge, dat het Corps iets aan dergelijke menschen zou hebben, die alleen maar lid wenschen te worden, zoo hun geen stroobreed in den weg gelegd wordt? Aan menschen die zich terug trekken zoo men hen aan den tand voelt? Aan menschen die denken vernederd te zijn, zoo ze een laag boord aan moeten doen? Gastvrij zou men hen moeten inhalen, feesten geven en hun fuiven, dan willen zij wel de voordeelen genieten. Dan willen zij wel misschien jaren lang het Corps met hun lidmaatschap vereeren, maar drie weken groentijd er voor over hebben, dat is te veel. En dan spreken van een

(Zie vervolg Bijvoegsel.)

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD

van 20 OCTOBER 1904.

No. 3.

overtuiging die hun belet lid te worden!

Als onze wetten wallen zijn, waarbuiten velen staan, laten die dan bedenken dat zij met één flinke sprong er over heen kunnen. Voor diegenen, die te zwak of te laf zijn om daarover te komen, daar is het misschien jammer voor dat er wallen zijn, ook voor hen, wier „moreele overtuiging” hen verbiedt een sprong te wagen, maar voor het Corps is het zeer zeker goed. Het systeem: wij zijn gastvrij voor al wat binnenvalt” moge nu erg nobel lijken, toch kunnen er gasten zijn, die onwelkom zijn en die zullen vaak tegengehouden worden door een „wal”, of doordat zij weten dat er een wal is.

Wat nu betreft het niet aanpassen van het Corps aan de veranderde toestanden, daarvoor beschouwe men wat er in Amsterdam gebeurd is.

Nu zijn er in Amsterdam zeer zeker toestanden die van ons verschillen en waardoor daar een novitiat nog noodzakelijker is dan hier, ik bedoel hier voornamelijk de inrichting der disputen daar, maar dat neemt niet weg, dat men bij het beoordeelen van de verhouding tusschen Corps en Bond wel degelijk rekening moet houden met de fusie-geschiedenis te Amsterdam.

In Delft is het nu juist zoo mooi ingericht, want men heeft daar vele lastige punten, waar men te Amsterdam mede te kampen had, vermeden. Men heeft hier afgeschaffd het samengaan van behartiging van studiebelangen en gezelligheid. Voor het eerste heeft men zeer terecht gekregen een vereeniging van alle ingeschrevenen aan de P. S., waarvoor zorg draagt de Commissie van Studiebelangen en verder heeft men hier twee instellingen, waar men de gezelligheid tracht te vinden, het Corps en de Bond. In de eene wordt het novitiat noodzakelijk geacht en de ander meent het zonder dat te kennen.

In Amsterdam is men na vele studie en lang geschrijf er toe overgegaan om de toestand te veranderen. Vroeger behandelde daar het Corpsbestuur ook de studiebelangen, al stonden ook vele studeerenden aan de Universiteit buiten dat Corps. Men zag in dat dat geen gezonde toestand was en heeft toen een groote verandering ingevoerd. Het Corps werd Algemeene Studentenvereeniging, waar iedereen, zonder groentijd, door zich op te geven, lid van werd en waarven de contributie ongeveer f 2.50 is. Het Corps zou dan behartigen de belangen van alle ingeschrevenen aan de Universiteit. Maar daarnaast kreeg men de instelling, waardoor men dan genieten kan van de genoegens van het studentenleven, men voerde in het stelsel van „gezelligheidsleden”, dat werden die personen, die lid wenschten te worden van Societeit en een of meer van de openbare Corpsgezelschappen. En men heeft nu wel degelijk voor die gezelligheidsleden een groentijd noodig geoordeeld.

Dat het Corps hier zich niet snel genoeg heeft kunnen aanpassen aan de gewijzigde toestanden is dus hiermee voldoende weerlegd, want dat heeft zij gedaan door afstand te doen van de behartiging der studiebelangen.

Het eenige wat men het Corps zou kunnen verwijten is, dat zij finantieel niet snel genoeg de veranderingen heeft kunnen volgen, die er in de soort van studeerenden plaats gegrepen hebben, liever gezegd, dat de contributiën en entrées van 't D. S. C. en de openbare corpsgezelschappen voor velen te hoog zijn. Dat is de aanleiding geweest tot de oprichting van den D. S. B., want als ik de analogie met Amsterdam ook hierin voortzet, dan geloof ik dat er maar weinigen zijn, evenals daar, die alleen om principieele bezwaren tegen den groentijd, geen Corpslid worden. Voor dezulken is ook in 't Amsterdamsche gezelligheidsleven geen plaats.

Nu weet ik zeer wel dat de analogie met Amsterdam lang niet in zijn geheel opgaat, maar in de geschiedenis en het verloop van de Amsterdamsche fusie, kan men veel vinden, dat slaat of overeen komt met toestanden hier, en waarmee men dus zijn voordeel doen kan.

't Eenige wat het Corps zou kunnen doen, om aan de studeerenden te gemoet te komen (ik laat op 't oogenblik in 't midden of dat wel wenschelijk zou zijn) is, de contributiën en entrées te verlagen, ten einde ook de finantieel minder welgestelden onder de alhier studeerenden, in staat te stellen de genoegens van het studentenleven te smaken.

Dat die verlaging mogelijk zou zijn betwijfel ik zeer, al zouden die vereenigingen daardoor misschien enkele leden

meer krijgen. Want reeds nu is men in 't Corps er op uit om alle contributiën zoo laag mogelijk te maken. En daarbij komt men natuurlijk aan een grens. Tien gulden voor een vereeniging als Laga of f25 voor een zoo goed ingericht gebouw als de Societeit, is werkelijk niet te veel en zal onmogelijk te verlagen zijn.

Naar ik hoop zijn hiermee voldoende de voornaamste be-roepingen van de heer R. weerlegd.

Al zijn er fouten in den groentijd, afschaffen is onmogelijk en ongewenscht: de toestand zonder groentijd zou veel erger zijn en het is in 't belang van den aanstaanden student dat de groentijd blijft voortbestaan.

DE F.

Over veel wat de laatste weken gebeurd is.

Den laatsten tijd is nog al eens de aandacht van de buitenwereld op het D. S. C. gevestigd en zelden met het resultaat, dat men er de gunstigste zijde van te zien kreeg. In alle bladen zijn verschillende dingen, de laatste weken voorgevallen, besproken en het moet erkend, dat die zaken gewoonlijk geen al te gunstig licht werpen op het Delftsche Corps. Eerst was het de ongelukkige samenloop van omstandigheden, die den dood der Wed. K. ten gevolge had, toen de geschiedenis van den inbraak aan het Noordeinde en het stukslaan van Thalysia's gevelsteen, het inklimmen in de brouwerij aan de Voorstraat, de vechtpartijen in Rotterdam, het dwingen van groenen om verdachte huizen te bezoeken, het dronken voeren van een arbeiderskind bij de rijjool. Het valt dadelijk op, dat deze dingen van zeer verschillend karakter zijn. Het geval van de Wed. K. is een zeer betreurenswaardig toeval, het vernielen van dien steen en enkele dingen, die bij die inbraken zijn voorgevallen, zijn ergerlijke baldadigheden, die onvereinigbaar moesten zijn met de waardigheid van studenten, die aanspraak maken op den naam van beschaafde jongelui, andere dingen weer zijn uitvloeiselen van onbezonnenheid, die op zichzelf zoo heel erg niet is, al is het plicht te trachten, dat zoo iets in het vervolg niet meer voorkomt. Maar de beide laatste punten vormen zeer zware beschuldigingen, almede de zwaarste, die men zou kunnen uitspreken. Waren het feiten, de schuldigen zouden op het D. S. C. eene smet geworpen hebben, waarvan het niet licht weer zou zijn te zuiveren geweest. Gelukkig is zoowel de beschuldiging van het dwingen tot bordeelbezoek als die van het dronken voeren van het arbeiderskind onwaar. De eerste berustte op een misverstand. De tweede heeft het onderwerp uitgemaakt van een uitgebreid onderzoek, door den Senaat en door de politie, waarbij met volledige zekerheid is vastgesteld, dat de dronkenschap van het kind niet de schuld is van corpsleden, maar dat het een flesch cognac heeft weten machtig te worden, (volgens zijne verklaring half gevuld gevonden) en zich daaraan is te buiten gegaan.

Zoo heeft dus gelukkig noch het Corps, noch een zijner leden zich schuldig gemaakt aan deze handelingen, en daarmee zijn de zwaarste punten van beschuldiging weerlegd. Maar toch is er veel gebeurd, wat beter achterwege ware gebleven. Men spreekt steeds over „het Corps hooghouden”, welnu, men brenge dat ook in praktijk en vermijde in het vervolg dergelijke baldadigheden; dat zal het Corps zeer zeker meer ten goede komen dan alle gefrazeer over Corpsenthousiasme.

Ts.

SOCIALE AANGELEGENHEDEN EN WETENSCHAP.

Is de staking der Glasblazers gerechtvaardigd?

Nu zoo dicht naast ons een ernstig stukje industriele strijd wordt afgespeeld, en ook reeds in het Studenten Weekblad een oproep om steun voor de stakende glasblazers is verschenen, lijkt het mij gewenscht eens ernstig na te gaan, of de arbeiders in dit conflict wel het recht hebben op de sympathie van het publiek.

De aanleiding tot den strijd mag ik bekend veronderstellen. Door de invoering van een nieuwe loonregeling,

die een loonsverlaging van 10 tot 25⁰/₁₀₀ met zich zal brengen, achtten de arbeiders hun belangen dermate geschaad, dat zij den arbeid op de nieuwe voorwaarden weigerden. De staking is vrijwel algemeen in de flesschenindustrie: Delft, Schiedam, Vlaardingen, Zwijndrecht, Capelle a/d IJssel en Leerdam zijn er bij betrokken. Te Zwijndrecht had men de regeling aanvaard, doch toen de fabrikant daar den arbeiders onderkruiperswerk wilde laten verrichten, brak ook daar de strijd uit. Zoodat de Nederlandsche flesschenindustrie ongeveer stilligt.

Nu is men het er vrijwel over eens, dat slechts zeer ernstige redenen een loonsverlaging kunnen billijken. Volgens de fabrikantenvereniging noodzaakte de buitenlandsche concurrentie haar tot dien buitengewonen maatregel. Dat argument maakte nog al indruk op de publieke opinie en allerwege heeft men zich afgevraagd, of de staking hier niet ongemotiveerd, onrechtvaardig of ten minste doelloos was. Indien het toch aan de industrie onmogelijk is, zekere loonen te handhaven, doen dan de arbeiders niet wijzer, zich in vredesnaam maar in het onvermijdelijke te schikken en liever voor wat minder te werken, dan de geheele industrie en daarmee hun eigen bron van bestaan naar den kelder te zien gaan? En waarvoor is 't nuttig een strijd te beginnen, die onvermijdelijk vroeg of laat op een nederlaag moet uitloopen, daar tegen het noodlot immers elk verzet hopeloos is? En een nederlaag brengt zijn naweeën mede: slachtoffers, moedeloosheid, desorganisatie. Ware 't hier niet beter geweest voor de arbeiders, indien zij zich maar dadelijk hadden onderworpen?

Wij zullen trachten deze redeneering te weerleggen.

Vooreerst moet dan worden opgemerkt, dat men hier zonder bedenking de beweringen der werkgevers als onomstootelijke waarheid aanvaardt. En toch is 't niet van belang ontbloot deze wat nader aan de feiten te toetsen. Maar voorloopig zullen wij eens aannemen, dat werkelijk de inheemsche industrie dermate te lijden heeft van de buitenlandsche concurrentie, dat zij inderdaad in haar bestaan bedreigd wordt. Dan moet daar natuurlijk een reden voor zijn, dan moeten er omstandigheden wezen, die veroorzaken, dat het buitenland onder gunstiger voorwaarden werkt. Die omstandigheden zouden o.a. kunnen zijn: goedkoper arbeidskracht, gunstiger ligging t. o. v. de markt, beter arbeidsmethodes.

Nu weet iedereen, dat de organisatie der Nederlandsche arbeiders over 't algemeen verre bij die der buitenlandsche achterstaat, en vooral onder de Nederlandsche glasblazers was op dit gebied nog maar al te veel te verbeteren. Hoewel ik geen cijfers heb, die een vergelijking zouden kunnen mogelijk maken, geloof ik daarom wel te mogen veronderstellen, dat de loonen in 't buitenland stellig niet lager zullen zijn dan hier. En voor 't geval, dat werkelijk de arbeidsvoorwaarden in 't buitenland zooveel slechter waren, dan is de wenschelijke oplossing zeker niet te zoeken in een loonsverlaging hier. Wel mag dan verwacht worden, dat binnen niet te langen tijd de buitenlandsche glasblazers een actie voor lotsverbetering zullen beginnen, en, wijzende op de Hollandsche loonen, een billijker aandeel in de productie zullen eischen. Maar nog eens, ik acht de veronderstelling dat de Hollandsche arbeidsvoorwaarden zulk een voorbeeld voor 't buitenland zouden zijn buitengewoon onwaarschijnlijk.

Even ondenkbaar is 't, dat de nooden der Nederlandsche industrie zouden voortkomen uit een ongunstige ligging t. o. v. de markt. Met zijn vele land- en waterwegen is ons land in geen slechte conditie, en men heeft bij 't stichten der flesschenfabrieken natuurlijk ook wel eens naar plaats en oord omgekeken. En waar we ten minste te Delft (van Marken), Schiedam (branderijen), en Capelle (nabij Rotterdam) een als 't ware natuurlijke markt voor de flesschenfabrieken in haar onmiddellijke nabijheid vinden, kunnen het geen ongunstige geographische omstandigheden zijn die bij de ware of vermeende malaise dezer industrie in 't spel zijn.

Zijn het misschien nieuwer machines, beter ovens, doeltreffender procédés, die aan het buitenland een voorsprong geven? Ik ben niet bevoegd dit te beoordeelen, maar indien dit zoo is, dan volgt er uit, dat men hier niet met zijn tijd is mede gegaan. En dan is de hardnekkige tegenstand der arbeiders tegen elke bezuiniging op de productiekosten ten koste van het loon de zekerste waarborg en drijfkracht van den industrieelen vooruitgang.

Want dan worden de ondernemers gedwongen op andere manieren, dan door drukking der loonen de productiekosten te verminderen, en ontstaat er zodoende een sterke prikkel tot technische en chemische volmaking van het arbeids-

proces. Dit is maar niet zoo een losse theorie. Alle moderne staathuishoudkundigen erkennen, dat de groote hoogte die de Engelsche industrie heeft bereikt voor geen gering deel te danken is aan de actie der vakverenigingen, die door de handhaving van een standaardtarief, bij de industrieelen een voortdurend streven naar verbetering der arbeidsmethodes veroorzaakte. En ook de ondervindingen, een paar jaar geleden in Frankrijk opgedaan, zijn leerzaam. De wet Millerand had den arbeidsdag eerst op 10½ en na twee jaar op 10 uur bepaald. De patroons in de textielindustrie van het Noorden zochten de daardoor ontstane schade af te wentelen op de arbeiders door verlaging der loonen, voorgevende anders niet tegen Duitschland en Engeland te kunnen concurreren, en er waren groote werkstakingen noodig om deze pogingen te verijdelen. Wat bleek nu echter? Dat men in Frankrijk met zeer verouderde machines werkte en de concurrentie slechts had volgehouden door de schandelijke arbeidsvoorwaarden. Nu hieraan paal en perk gesteld wordt gaan de Fransche ondernemers hun fabrieken meer naar de eischen des tijds inrichten en — de industrie gaat door de betere arbeidsvoorwaarden niet te niet, zooals gejammerd werd. Deze voorbeelden zouden met tal van andere zijn te vermeerderen. In Twente waar de textielindustrie succesvol concurreert, niet alleen met Brabant maar ook met 't buitenland, zijn de loonen hooger dan in Brabant, maar ook de arbeidsmethoden meer op de hoogte van den tijd. Het is bijna vasten regel, dat de hooge loonen en de beste werkwijzen samengaan. Daarbij komt nog, dat goede arbeidscondities de prestaties der arbeiders verhoogen.

Maar... het is mogelijk, dat men hier in Nederland zeer up to date is, wat de techniek der flesschenindustrie aangaat. Dan moet er een andere reden zijn, waardoor het buitenland in den oeconomischen strijd aan de winnende hand is. En dan dringt zich de veronderstelling op, dat zich daar openlijk of in 't geheim een kartell of syndicaat van flesschenfabrikanten heeft gevormd, dat gezworen heeft de industrie te monopoliseeren, en zich van de markt tracht meester te maken door desnoods zonder winst of met verlies te werken, in de verwachting later de schade in te halen. Indien dit de oorzaak is van de beweerde onmogelijkheid voor de inheemsche nijverheid om de concurrentie vol te houden, dan zal deze loonsverlaging haar op den duur niet baten. Dan wordt het een strijd op leven en dood, waarin ten slotte de sterkste toch overwinnen zal.

Dat moge men treurig vinden: het is de onvermijdelijke consequentie onzer kapitalistische productiewijze.

Waar zou het echter heen gaan, indien deze strijd ten koste van de arbeidsloonen moest worden uitgevochten?

Op deze loonsverlaging zouden dan meerdere volgen om dezelfde redenen, en des te sneller, naarmate de tegenstand der arbeiders geringer was. De levensstandaard der werkers zou tot het bestaansminimum worden neergedrukt, we zouden zich een absolute Verelendung zien voltrekken. En het resultaat? Waarschijnlijk toch de ondergang der industrie, slechts uitstel van executie. Of, indien zij op deze wijze den strijd volhield? Het zou zijn een teren op de levenskrachten der natie, een ver voor den tijd opbruiken van arbeiderslevens, degeneratie, fysiek en moreel van een belangrijke groep werklieden, klaplooperij op de arbeidskrachten der toekomst, parasitisme in den slechtsten zin van het woord. Indien de zaken zóó liepen, ware het nog beter dat onze flesschenfabricage te niet ging, want dan ware afdoende gebleken, dat zij hier niet aarden kan, dan ware het beter, dat kapitaal en arbeid zich tot een gunstiger tak van bedrijf wendden. Een industrie, die slechts kan bloeien ten koste van het levensgeluk harer arbeiders, heeft geen recht van bestaan.

Maar... biedt de toekomst on werkelijk zulke sombere perspectieven?

Wij gelooven het niet. Telkens en telkens weer, hooren we van werkgevers allerlei jammerklachten, dat de industrie te niet zal gaan, indien de loonen niet verlaagd worden, of indien een wettelijk geregelde arbeidsdag wordt ingevoerd, of kinderarbeid verboden, enz. enz. Dat liedje is reeds in 't begin der 19e eeuw in Engeland gehoord, toen men daar aan de gruwelijke kindereplotatie paal en perk wilde stellen. Dat zongen de Twentsche fabrikanten, toen in 't le ontwerp arbeidswet de arbeidstijd voor vrouwen van 11 op 10 uren werd gesteld. En nimmer bleken de uitkomsten hun sombere vooruitzichten te rechtvaardigen: steeds wist de industrie zich aan de gewijzigde omstandigheden aan te passen. Het argument, dat het bestaan der indu-

strie door een verbetering der arbeidsvoorwaarden gevaar loopen zou, of een verslechtering noodzakelijk maakt, is te dikwijls onwaar of lichtvaardig gebruikt, om niet steeds met het grootste wantrouwen te moeten worden ontvangen. Maar al te dikwijls waren het voorwendsels, om de uitbuiting der arbeiders wat scherper te doen worden.

Ook ditmaal is de argwaan alleszins gerechtvaardigd. De houding der fabrikanten is niet vrij van dubbelzinnigheid. Eerst toch heette het, dat de nieuwe tariefregeling slechts beoogde, wat meer gelijkheid te brengen in de arbeidsvoorwaarden der verschillende fabrieken. Volgens den Schiedamschen patroon zou de nieuwe regeling zelfs voor vele arbeiders een verhooging beteekenen! En een paar dagen daarna schreef de directeur van de flesschenfabriek „Delft” een ingezonden stuk in de Nieuwe Rott. Courant, waarin hij erkende, dat de tarieven een verlaging te weeg zouden brengen, maar dat deze noodzakelijk was om de concurrentie met het buitenland te kunnen volhouden. Hij gaf den arbeiders zelfs den raad, om, indien zij zich niet aan de nieuwe voorwaarden wilden onderwerpen, maar liever een ander vak op te zoeken. Werken onder de oude condities heette kortweg onmogelijk. Deze beide uitspraken nu, zijn moeilijk met elkander te vereenigen, dat behoeft geen nader betoog. Dan is in dit licht beschouwd zeer verdacht, dat de patroons bij het bekendmaken der verdiende loonen slechts de uitzonderingsgevallen genoemd hebben, terwijl de jaarlijksche gemiddelden door tijdelijke werkloosheid, weersomstandigheden enz. er belangrijk onder blijven. Het schijnt waar te zijn, dat de fabrieken tegenwoordig hebben gehad met nieuwe werktuigen, doch dat komt overal wel eens voor en is van tijdelijken aard.

Als men echter weet, dat de uitgekeerde dividenden van de Flesschenfabriek „Delft” tusschen 1889 en 1902 respectievelijk bedroegen 6, 3, 0, 0, 9, 4, 7½, 5, 5, 0, 0, 3⅓, 9⅙ en 10 0/10, of gemiddeld 4½ 0/10, dan kan zich moeilijk de overtuiging vestigen, dat loonsverlaging hier voor de fabriek een levenskwesie uitmaakt.

Ten slotte nog een woord aan de arbeidersvrienden, die een nederlaag verwachten, en daarom maar liever een strijd hadden vermeden.

Ieder zal toestemmen, dat men, alvorens een strijd aan te gaan, goed doet de kansen te berekenen, en de omstandigheden zoo gunstig mogelijk te kiezen. Maar tot dit laatste heeft men niet altijd de macht. En ditmaal is de strijd den arbeiders opgedrongen, hij is louter verdedigend. En waar ik in 't voorgaande heb aangetoond, dat men zich bij loonsverlagingen op een hellend vlak begeeft, een allergevaarlijkste eerste stap doet, die tot volkomen degeneratie leiden kan, daar geloof ik, dat het de heilige plicht der arbeiders was, zich met hand en tand tot het uiterste te verzetten. Een nederlaag kan slechte gevolgen hebben, maar een onderwerping zonder strijd soms nog erger. Niet uit elken nederlaag komt moedeloosheid en desorganisatie voort: hij kan ook leiden tot versterking van 't klasse-bewustzijn, en 't solidariteits-besef, hij kan ook met zich brengen, dat oude veeten worden opgeruimd, en met kracht de arbeid aan den bouw van een deugdelijke organisatie wordt opgenomen. De geschiedenis der arbeidersbeweging is menigmaal een opeenvolging van nederlagen. En toch groeit zij.

Maar bovendien, al is de organisatie zwak, de weerstandskas miniem, al zijn de patroons sterk, er zijn ook lichtpunten. De eendracht en de moed, waarmee de opgedrongen strijd is aanvaard heeft ook de patroons verbaasd. Zij hebben er blijkbaar niet op gerekend. De toestand der arbeiders is zorgelijk, maar niet hopeloos.

Hoe 't zij, laten alle arbeidersvrienden bedenken, ook de voorzichtigten, die de kansen te slecht achten om een strijd te aanvaarden, dat nu deze uitgebroken is, alle meditaties over de wenschelijkheid van een vermindering onvruchtbaar zijn. Nu geldt het de arbeiders te steunen, zoo krachtig mogelijk. Moge het resultaat gunstig zijn.

T. T.

LITTERATUUR EN KUNST.

Ein Gebet.

Mein Gott, was soll denn sein
das Schönste in der Welt?
Soll es sein die Herrlichkeit
von Deinem Namen?

Soll es sein die Liebe nur
als höchstes Weltgesetz?
Soll es sein die Menschenkunst
das Streben nach Vollkommen?
Ist auch in übler That
noch Herrlichkeit zu finden?
Dort ist die Liebe nicht
noch Kunst als höchstes Ziel.
Kein Gottesnamen schwebt
dem Frev'ler auf den Lippen.
Warum, O Gott!
weil Du die Welt geschaffen
Liesz't du nicht nur
des Schönsten Schönst entstehen?
Ich that es Liebes Kind
des Menschen kräftig Streben.
Ist in der Welt das Schönst!
Allein nicht das Gelingen
Ist schön für Gottes Aug,
Das Streben nur ist herrlich.

J. F. v. H.

SPORT.

De Interacademiale Lawntenniswedstrijden te Leiden.

Een bond te vormen tusschen de Lawn-Tennisclubs der verschillende studentencorpsen, zooals die reeds bestaat tusschen de hockey- en voetbalclubs van Leiden, Delft en Utrecht, was een doel naar welks bereiking het vorig jaar door Delft en Leiden ernstig werd gestreefd. De studententennisclubs dezer twee steden gesteund door de Utrechtsche Studenten-Lawntennisclub sloegen ten slotte de handen in elkaar. 't Resultaat ervan was de verrijzenis van de Interacademiale Lawntennis Bond, die haar eerste levensteekenen vertoonde in de eerste weken van October door 't organiseeren van een wedstrijdenreeks om het kampioenschap van den bond. Direct zij geconstateerd 't feit, dat als overwinnaar de Delftsche Lawntennis club uit 't strijdperk trad, door haar voornaamste tegenstandster Leiden met 24 tegen 23 punten te verslaan.

't Was een hardnekkigigen strijd, waarbij aan Utrecht, dat met 7 punten ver achteraan kwam, de eer toekomt van grooten invloed te zijn geweest op de beslissing. Haar voornaamste twee afgevaardigden, Boreel en Van Reenen moesten vooral door hun prestaties van Zaterdagochtend het resultaat bepalen. Zij troffen echter Oosterzee en Van Waveren in ongenaakbaren vorm en gingen onder met 6-1, 6-2 waardoor voor Leiden alle kans was verkeken.

Een overzicht te geven van de uitslagen der wedstrijden is mijn plan niet. Aan al de Delftsche afgevaardigden, die bestonden uit de heeren Th. Vreede, A. van Waveren, G. A. Kessler, J. Oosterzee, Van de Wall en Van Dam komt de eer van de overwinning toe door gelijkmatig verdienstelijk spel.

Wel wil ik hier nog even melding maken van de zeer hartelijke ontvangst van onze Leidsche gastheeren. Zij bezorgden ons door de voortreffelijke regeling der wedstrijden een paar dagen van sport, die veel te genieten gaf, terwijl hun gastvrijheid buiten de omrastering der tenniscourt aan de lunch op den Porthof, op de eetzaal van Minerva en in de feestelijk versierde Dispuutzaal, gul en recht studentikoos was.

't Weer werkte aanvankelijk niet mee, bijna zelfs was het erin geslaagd deze eerste bijeenkomst te doen mislukken maar na een week uitstel werd een 2e poging gewaagd, die door heerlijk herfstweer werd begunstigd.

Het volgend jaar is Utrecht (Hilversum) de residentie der gastheeren en met de herinnering aan de afgelopen week zien wij met verlangen naar de volgende samenkomst uit.

G. A. K.

INGEZONDEN.

Aan de Eerste-Jaars.

Ik wilde eenige kolommen gaarne volschrijven om U het nut te doen inzien van hetgeen ik schrijven ga, maar ik weet haast zeker, dat toch niet baten zal. Oud ijzer, dat verroest is, moet lang geschuurd worden voor het weer blank is, maar als er reeds gaten in geroest zijn legt men het stuk liever op zij. Toch neem ik het nog eens op.

Ik bedoel hier met oud ijzer een oude gewoonte van Eerste-Jaars n.l. het botweg bedanken om het lidmaatschap te aanvaarden van onze corpsverenigingen.

Het is gewoonte geworden, een walgelijke gewoonte zou ik haast zeggen, van Eerste-Jaars, dat ze, na een jaar lang lid geweest te zijn van de corpsverenigingen, daarvoor in de maand September bedanken.

De meest onfatsoenlijke, vieze, vuile papiertjes, — ik mag het dikwijls de naam van briefje niet geven — dikwijls nog niet eens door hen zelf geschreven, worden den secretarissen der verenigingen voorgelegd! En velen schrijven dan nog alsof ze aan hun leverancier schrijven, dat ze de beer nog niet kunnen betalen, aanvangende met „Mijnheer!” en dan komen eenige verdrietelijke regels.

Ziet Eerste-Jaars, dat is hetgeen uwe voorgangers, dragers van den naam lid van het Delftsch Studentencorps, deden eenige jaren achter elkaar, en wat telkenjare bij een nieuwe Eerste-Jaar weer terugkomt.

Het is van hun niet anders dan al het mogelijke te zuigen uit den naam van lid van het D. S. C.; zeker, ze hebben ook recht op een plaats aan de moederlijke tepel van onze corpsmaagd. En daarmee bluffen ze nog met een zeker air op de prestaties van dat corps, waarvoor de lammelingen niets deden, hoegenaamd niets. Dan ziet men ze op de Varsity met Laga-linten — de kerels zijn er niet allemaal lid van — gillend en loeiend, het hoogste woord voerend tegen niet-studenten. Men ziet ze op Igov-avonden, op de bals der verenigingen, overal. zulke klaploopers op hetgeen anderen voor hun presteerden. En dat alles gaat maar onder het gloeiend begrip: Ik ben toch lid van het Delftsch Studentencorps. Maar de kerels zijn te beroerd om iets te kunnen, zelfs te willen. O, zeker, het is niet mogelijk, dat ieder in een vereniging direct presteert, dat ieder op zich zelf een steunpilaar voor het kleine maatschappijtje vormt. Uit de individuele capaciteiten onstaat verschil van draagkracht daarin — arme socialistische leer — en zoo zullen er steeds zijn die de boventoon voeren, en zullen er steeds zijn, die zich verdrongen voelen en zich tot het ambt van toeschouwer bepalen moeten. Maar zoo iemand is tenminste lid der vereniging, hij heeft recht te staan, waar hij wil, daàr, waar het zijn vereniging geldt. En zoo iemand steunt toch de vereniging.

Zulke menschen begrijpen hun nut als finantiele steuners en in het begrip alleen ligt reeds voldoening.

En nu wilde ik u allen waarschuwen niet in diezelfde omstandigheden te geraken als dezulken die ik boven noemde. Of liever mijn doel gaat hooger. Het heil van het D.S.C. hangt van u af. Uwe jonge krachten zult ge gaan geven aan dat Corps. Door de groentijd alleen kunt ge nog niet beseffen, wat het Corps u geven gaat en daarom, trekt u niet terug, voordat ge weet wàt ge hier krijgen kunt, wàt ge hier genieten kunt. Want is het geen genot om als jonge mannen naast de studie de tijd te bezigen aan frissche gezonde lichaams oefening en intellectueel werken in de verschillende verenigingen? Ge kunt er alles vinden mits ge de energie hebt er u voor te spannen. Ge kunt er uwe ideeën in ontwikkelen, nieuwe opdoen. Er zijn er onder u, ik weet het, die zeggen zullen: ik heb er geen tijd toe, ik moet hard genoeg studeeren. Ik antwoord: wenscht ge dan in de maatschappij te komen, afgejakkerd door hard werken, vermoeid, en eigenlijk alles wat op ingenieursstudie betrekking heeft hatend! Er zijn er onder u, ik weet het, die zeggen zullen: mijn finanties laten het niet toe. Ik antwoord: maar hoe vaak zit ge dan niet in Den Haag of elders in lamme, vuile kroegen, in een dikke vuile verpeste atmosfeer van drank en tabaksrook, een atmosfeer zwanger van holle onbenulige taal, die u uit uwe monden lallen zal, eindelijk de pest krijgend aan je zelf, je omgeving, je vrienden, waaronder er zijn zullen, die daarin zullen opgaan en genòt zoeken. Dat alles geeft geen kern, geen kracht aan het D.S.C. Gij, die nu de eerste beginselen leerdet van Differentiaal,

tracht het ideaal, de limiet van het D.S.C. te bereiken. Een limiet kan bereikt worden van twee kanten, van links en van rechts, om het zoo maar eens uit te drukken. Van links tracht ge het reeds door uw corpslidmaatschap, van dien kant het corps opbouwend, maar daarmee bereikt ge slechts één grens.

En nu staat u de weg open van rechts, door de verenigingen, die van deze kant het corps opbouwen, doen groeien en het geëerd doen zijn. Langs deze kant bereikt ge een andere grens. En tusschen deze beide grenzen vindt ge de werkelijke kracht, de waarde van het corps.

Het corps heeft uwe steun noodig; het smeekt er niet om, want het staart u even koel aan als het gipsen afgietsel van de Corpsmaagd, als ge er u niet toe aangetrokken voelt, maar ook dit afgietsel zal, als ge er niet naar omkijkt, eenmaal vervallen en de ledematen zullen afbreken tot het alles stof is, wat vertrappt kan worden. En zoo ook het corps. Zoekt ge niets, dan vindt ge er niets. Maar zoekt ge, en wilt ge vooral, dan zult ge leeren inzien, dat dàt de eenige manier is om het staande te houden.

Gij jongeren, breekt nu eens met het wanbegrip der ouderen en zaait uwe handteekeningen.

L. M. M.

BERICHTEN EN MEDEDEELINGEN.

Aan de lotelingen voor de lichting 1905.

In deze maand beslist het lot, wie van de dienstplichtige Nederlanders het vaderland moeten dienen. Hierdoor kunnen wij gedwongen worden een bepaalden arbeid gedurende eenigen tijd van ons leven te verrichten.

Tot op zekere hoogte echter kunnen wij zelf invloed uitoefenen op het wezen en den duur van onzen dienstdienst doordat wij eenigszins vrij zijn in de wijze waarop wij aan onzen dienstplicht willen voldoen. Met de beantwoording van den vraag welke manier wij moeten kiezen wil ik er mij hier niet bezighouden, omdat ik meen dat ieder dit slechts met zich zelf kan uitmaken.

Daar ik echter lotelingen voor de lichting 1905 ontmoet heb, wier levensopvatting meebracht dat zij hun dienstdienst gaarne met vier maanden bekort zagen, maar niet wisten dat zij hiertoe nog in de gelegenheid waren, wil ik! er de aandacht op vestigen dat dienstplichtige lotelingen nog viermaander kunnen worden, door in Rotterdam of 's Gravenhage deel te nemen aan den cursus ter opleiding tot het examen voor verkorten dienstdienst. De directeur J. M. Wentink (O. Z. Voorburgwal 222, Amsterdam) is genegen om bij een voldoende aantal deelnemers een cursus te Delft te openen.

Ik hoop dat ik hiermede verminderd heb, het aantal van hen die een keus doen, welke anders zou geweest zijn wanneer zij beter waren ingelicht.

K. A.

STEUNPENNING VOOR DE GLASBEWERKERS.

Vorige opgaven f 5,—; ontvangen door R. W. v. d. V. f 5,—; R. W. v. d. V. f 1,—; W. L. A. v. d. V. f 2,—; D. H. S. f 1,—; E. T. T. f 1,—; N. G. K. f 2,50; S. v. H. f 1,—; H. T. K. f 25,—. Totaal f 43,50.

ADVERTENTIEN.

Wegens vertrek

Gemeubileerde Kamers

met mooi licht en vroolijk uitzicht **ter overname aangeboden.** Adres KOLK 3.

Dictaten overschrijven.

Ondergeteekende beveelt zich bij H.H. Studenten beleeft aan voor het **overschrijven van Dictaten.**

Koornmarkt 25.

J. VAN WEELE.

(Zie vervolg Derde Blad).

DERDE BLAD

behoorende tot het **STUDENTEN-WEEKBLAD**
van 20 OCTOBER 1904. No. 3.

REPETEEREN.

Landmeten en Waterpassen. Kleinste kwadraatjes.
Geodesie.

Brieven franco No. 3507 *sw*, Bureau van dit Blad.

Repeteeren:
WISKUNDE, PHYSICA,
MECHANICA, GEODESIE.
Dr. A. TOXOPEUS, Markt 37b.

Door toevallige omstandigheden worden **ter overname aangeboden:**

2 ruime Kamers,

ZIT- en SLAAPKAMER, op het Oude Delft, vlak bij de
P. S. Huurprijs **f 26,-**.

Inlichtingen te bekomen bij den uitgever van dit blad.

AANGEBODEN voor 6 à 8 Heeren
een **KOFFIE- en EETTAFEL.**
Adres **VOORSTRAAT 81.**

Aan hetzelfde adres **een gemeubileerde ZIT- en**
SLAAPKAMER te huur.

DEN HAAG.
Boekhorststraat 149-149a.

VLEUGELS.
PIANO'S. — ORGELS.

GOOSEN & SWAGERMAN.

Steeds ruime sortering van Instrumenten van uitsluitend aanbevelenswaardige fabrikaten

RUILEN.
STEMMEN. REPAREREEN.

Billijke voorwaarden voor **PIANO-HUUR.**

Aan onze Magazijnen is steeds te bezichtigen de beroemde Pianospeler „SIMPLEX”.

Bierbottelarij „BAVARIA”.

L. PENNING. -- DELFT.

Vraag het **PILSENER-BIER** in
Champagne-flesschen met kurksluiting.

't is onovertroffen.

DELFTSCHE
LIMONADE SIROPEN,
waarvan bijzonder uitmunten de
Oranje- of Sinaasappel-Limonade,
f 0,75 de flesch.

6 fl. worden franco door Nederland verzonden.

W. DE HOOGH,
Nieuwe Langendijk 50.

A. L. E. HAAS, Cuisinier,
34. Koornmarkt 34.

Alhier nog gelegenheid voor 12 à 14 Heeren te **dineeren;**
tevens plaatsing van twee **koffietafels.**

Ondergeteekende beveelt zich ook beleeft aan tot het
opmaken van **KOUDE** en **WARME SCHOTELS**, alsmede
tot het leveren van **DEJEUNERS, DINERS** en **SOUPERS**,
met of zonder Servies.

Hollandsche en Fransche keuken.

Prijscourant van Wijnen

van

The Continental Bodega Cy.

Vertegenwoordiger voor **DELFT: L. PENNING.**

ROODE PORT.	van af f 1,25 tot f 3,40
WITTE PORT.	” ” 1,25 ” ” 3,40
SHERRY.	” ” 1,40 ” ” 3,—
MADERA.	” ” 1,50 ” ” 2,25
ROODE BORDEAUXWIJN	” ” 0,65
WITTE BORDEAUX	” ” 0,80
COGNAC	” ” 1,75 ” ” 5,—
CHAMPAGNE	” ” 1,75 ” ” 5,—

Aanbevelend,

L. PENNING.

Café-Restaurant **HOTEL CENTRAL.**

Levering van Déjeuners, Dinners, Soupers, Koude en Warme Schotels.

Uitstekende gelegenheid om te Dineeren ook bij abonnement.
Pilsener Urquell. Franziskaner Leistbräu.

Verschillende appartementen voor Vergaderingen.

G. M. VAN DE SEIJP Hz., Cuisinier.

Abonneert U op

„SPORTKRONIEK”

Weekblad voor Sport.

Verschijnt Donderdags.

Abonnementsprijs / 4,— (bij vooruitbetaling).

Uitgever: **J. WALTMAN Jr. — Delft.**

